

Osztályozás		Tárgy		Hely		Idő		Személy		Helyszám	
		640.24				1970					
Budapestre vonatkozó újságcikkek			Szerző: Halasi Árpád			Cím: Az éjszakai szórakozóhelyek...			Forrás: Magyar Hírlap		
			12. V. 27			1970. V. 27					
			(Hely)			(Idő)			(Köt. v. füz.)		
									(Oldal)		

Az éjszakai szórakozóhelyek és az idegenforgalmi idény Üzletpolitika – naplemente után

Hová menjünk szórakozni este? Az idegenforgalmi idényben gyakran hangzik el ez a kérdés, s a külföldiek, olykor a hazaiak is, pénzzel a zsebükben — *tanácsstalannok*. Lászlólag pedig könnyű a választás, hiszen Budapesten 50 éjszakai (ebből 21 műsoros) szórakozóhely várja a vendégeket. A tanácsstalanságnak tehát a fővárosban nem az az oka, hogy nincs hová menni, hanem inkább az, hogy a mulatók nem nyújtják a szórakozásnak azokat a lehetőségeit és főleg változatosságát, amire egyébként nagy számból következtetni lehetne. A műsorok színvonala *alacsonyabb*, a belépődíjak viszont *magasabbak*, mint amit a környezet indokolna.

Az éjszakai szórakozóhely — anyagi oldalról tekintve — *jó üzlet*. Ennek is tulajdonítható, hogy öt éve még csak 18 mulató volt Budapesten, s azóta a *szabad árforma* bevezetése serkentően hatott a vendéglátóipari vállalatok vezetésére.

A szabad áraknál azonban érdemes kissé elidőzni. A mulatók a bort, a sört, a tömény italokat annyiért számolhat-

ják, amennyiért akarják. Élnek is ezzel a lehetőséggel, csak az a baj, hogy *nem kellő üzleti érzékkel*. Az éjszakai szórakozóhelyek szolgáltatásai nagyon differenciáltak, az árak azonban nagyjából mindegyikben *egyformák*. A *Moulin Rouge*-ban például ugyanannyiba kerül egy üveg bor, mint a sokkal egyszerűbb berendezésű, kevesebb szolgáltatást nyújtó *Rózsafában*.

Az árak természetesen jelentősen befolyásolják a *forgalmát*. Az árpolitika nem mindig logikus, néha inkább mérsekli, mint serkenti a forgalmat. Ha a vendég mindenütt azonosan 80 forintért kap egy üveg bort, nem biztos, hogy még egy üveggel rendel. Ha ugyanezt a bort bizonyos üzlet típusokban 60 forintért számolják, az növelheti a fogyasztást. Jó és kifizetődő üzleti lépést tett a Pannónia Vállalat: éjszakai szórakozóhelyein bevezette az *egységárakat*; az Éden-bárban például minden rövid italnak és hazai bornak azonos az ára, és olcsóbb is, mint másutt. Bevezetése óta naponta telt ház van, azelőtt ez csak üzletvezetői vágyálom volt.

Ami a *műsorokat* illeti, nemcsak az a baj, hogy alacsony színvonalúak — hiszen az érvényben levő fellépési díjak nem csábítják ide a rangos művészeket —, hanem hogy a műsor a mulatók többségében lényegében azonos. A művészek, szaknyelven szólva, *pendliznek*, egyik helyről a másikra rohannak, és évek óta azonos rutinműsort adnak elő. A szerződötetett rendezők műsoraikat ugyanarra az éjszakára több szórakozóhelynek is eladják. Időszerű lenne az impresszálás bevezetése (mint a zeneszекnél), ezzel megszűnne a nyereszkezdő, önmagukat és csoportjukat árusító ügyeskedők tevékenysége.

Az éjszakai szórakozóhelyeknek négy alaptípusa alakult ki: a *revü*, a *bár*, a *zenés-táncos eszpresszó* és a *műsoros, zenés étterem*. Valamennyinek más a rendeltetése, de jelenleg nem elég határozottak a különbségek. Az üzlet típusok sajátosságai keverednek, ezért mind az üzletekre, mind a műsorokra az *uni-formizáltság* jellemző.

Kedvezőtlenebb a helyzet *vidéken*. A Balaton környékén mindössze 25 éjszakai szórakozóhely található, közülük sok egy-egy helyre tömörítve. Siófoknak öt mulatója van, az északi parton viszont alig akad. A napi strandolás után, a rossz időről nem is szólva, a külföldi vendég este-éjszaka szórakozni akar, de erre alig van módja, ezért gyakran tréfalognak, hogy *nem tudják a pénzüket elkölteni*.

Mind ezt érdemes azért is átgondolni, mert *mostanában kezdődik az idegenforgalmi idény*.